

POSTANOWIENIE

7 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 7 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Banku spółka akcyjna w G.
przeciwko J. W. i M. W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej J. W. i M. W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 6 czerwca 2022 r., I ACa 205/17,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 października 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty z 21 marca 2016 r., którym nakazano pozwanym J. W. i M. W., aby zapłacili solidarnie Bankowi kwotę 282 599,06 CHF wraz z odsetkami umownymi od kwoty 276 875,78 CHF w wysokości 10,98% w stosunku rocznym od 15 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Sąd Okręgowy uznał, że powód był uprawniony do wypowiedzenia umowy kredytu indeksowanego kursem CHF z 13 września 2005 r. łączącej strony i żądania jego spłaty wraz z odsetkami umownymi i odsetkami umownymi za opóźnienie, a także kosztem wezwań do zapłaty

odpowiadającym stawce określonej w taryfie opłat i prowizji wobec zaprzestania przez pozwanych po 3 czerwca 2015 r. spłaty tego kredytu.

Wyrokiem z 6 czerwca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie na skutek apelacji pozwanych zmienił częściowo zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił nakaz zapłaty co do kwoty 33 575,30 CHF oraz odsetek od kwoty 33 366,98 CHF za okres od 15 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty i w tym zakresie oddalił powództwo, a w pozostałym zakresie apelację oddalił. Sąd odwoławczy dokonał analizy klauzuli indeksacyjnej zawartej w umowie kredytowej pod kątem możliwości uznania jej za abuzywną. Wskazał, że zgodnie z postanowieniami § 1 i 10 oraz § 17 ust. 1 umowy do rozliczenia transakcji wypłaty i spłat kredytu stosowane są odpowiednio kursy kupna/sprzedaży walut dla kredytów hipotecznych udzielanych przez Bank 1 (poprzednika powoda) zawartych w jego ofercie, która obowiązuje w dniu dokonania transakcji (ust. 1), przy czym umowa definiuje te kursy. W treści § 17 ust. 2 wskazano, że kursy kupna określono jako średnie kursy złotego do danych walut ogłoszone w tabeli kursów średnich NBP minus marża kupna. Z kolei w treści § 17 ust. 3 uzgodniono, że kursy sprzedaży to średnie kursy złotego do danych walut ogłoszone w tabeli kursów średnich NBP plus marża sprzedaży. Do wyliczenia kursów kupna/sprzedaży dla kredytów hipotecznych stosowano kursy złotego do danych walut ogłoszone w tabeli kursów średnich NBP w danym dniu roboczym skorygowane o marżę kupna sprzedaży Bank1 (§ 17 ust. 4). Zdaniem Sądu odwołanie do średniego kursu złotego do waluty indeksacji ogłoszonego w tabeli kursów średnich NBP jest odesłaniem do czynnika obiektywnego i weryfikowalnego dla konsumentów. Umowa nie definiuje natomiast sposobu ustalania marży, o którą odpowiednio miał być powiększany lub pomniejszany średni kurs NBP. W tym zakresie Bank miał nadmierną swobodę w kształtowaniu zobowiązań kredytowych pozwanych. Sąd odwoławczy, uwzględniając wskazówki wynikające z wyroku TSUE z 29 kwietnia 2021 r., wydanego w sprawie C-19/20, uznał za abuzywną jedynie tę część postanowień umownych, która wskazuje na odpowiednie powiększenie oraz pomniejszenie kursów średnich NBP o marżę banku. Sąd Apelacyjny stwierdził, że po wyeliminowaniu z treści § 17 umowy odwołania do marży, umowa w pozostałym zakresie może obowiązywać. Ostateczną wysokość zobowiązań pozwanych wobec powoda Sąd odwoławczy

ustalił na podstawie opinii biegłego, pomniejszając odpowiednio kwoty zasądzone przez Sąd pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej pozwani zarzucili zaskarżonemu wyrokowi z 6 czerwca 2022 r. naruszenie „art. 385¹ § 1 K.C. w zw. art. 6 i 7 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. UE.L Nr 95, str. 29; dalej: „dyrektywa 93/13”) poprzez wadliwą wykładnię i zastosowanie wyrażające się w przyjęciu, iż przy danej konstrukcji § 17 ust. 2 i 3 łączącej strony umowy dopuszczalne jest uznanie za abuzywne i objęcie skutkiem przewidzianym w art. 385¹ § 1 K.C. jedynie fragmentu wymienionych postanowień, tj. w zakresie odwołania do marży banku, przy przyjęciu, że postanowienie w pozostałej części wiąże konsumenta”. Pozwani, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołali się na „potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, tj. art. 385¹ § 1 i 2 K.C. Problem interpretacyjny rodzi sytuacja, gdy treść postanowień umowy sugeruje możliwość przyjęcia, iż abuzywna pozostaje jedynie część klauzuli indeksacyjnej. Wątpliwości budzi zatem możliwość objęcia skutkiem przewidzianym w art. 385¹ § 1 K.C. jedynie skażonej części postanowienia, przy uznaniu, że w pozostałej części klauzula wiąże konsumenta. Rozbieżności dotyczą w szczególności warunków w jakich „usunięcie” jedynie części klauzuli jest dopuszczalne, a zatem kryteria jakie winny być brane pod uwagę, przez Sąd dokonujący kontroli incydentalnej.”

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania ewentualnie o oddalenie skargi, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu

Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący nieskutecznie powołali się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określone przepisy, mimo, iż budzą poważne wątpliwości, nie doczekały się wykładni albo ich niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez stronę skarżącą rozbieżności w orzecznictwie sądów w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. i z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

W stanie faktycznym sprawy klauzule przeliczeniowe zostały tak zredagowane w umowie kredytowej, że możliwe jest wyeliminowanie z nich tego składnika, który odnosi się do marży kredytodawcy (nie zostały określone w umowie przejrzyste zasady jej naliczania) i pozostawienie tego składnika tychże klauzul, który jest identyfikowany ze średnim kursem waluty według NBP. Nie wchodzi więc w rachubę niedopuszczalna w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zmiana klauzuli przeliczeniowej czy też jej modyfikacja, lecz o usunięcie wyodrębnionego ekonomicznie i dającego się też prawnie wyodrębnić jednego ze składników tej klauzuli. Usunięcie tego elementu klauzuli przeliczeniowej (tj. marży kredytodawcy) nie powoduje również zmiany istoty umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej.

Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej nakłada na sądy krajowe obowiązki dotyczące nie tylko uwzględniania z urzędu klauzul abuzywnych (por. wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 26 października 2006 r. w sprawie E. M. Mostaza Claro przeciwko Centro Movil Millenium, C - 243/08 i z dnia 1 października 2015 r. w sprawie M. Bucura przeciwko S.C.

Bancpost SA, C - 348/14; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2007 r., III CZP 62/07, OSNC 2008, nr 7-8, poz. 87, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2014 r., III CSK 204/13, nie publ.), ale w razie ich stwierdzenia także przeprowadzenie stosownego rozliczenia (por. wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 31 maja 2018 r., C - 483/16, Sziber, motyw 34, a także z dnia 31 marca 2022 r., C - 472/20),

Według ugruntowanego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w ramach postępowania, o którym mowa w art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, opartego na wyraźnym rozdziale zadań sądów krajowych i Trybunału, ocena stanu faktycznego sprawy oraz wykładnia i zastosowania prawa krajowego należą wyłącznie do sądu krajowego. Tak samo jedynie do sądu krajowego, przed który zawisł spór i na którym spoczywa odpowiedzialność za przyszły wyrok, należy - przy uwzględnieniu okoliczności konkretnej sprawy - zarówno ocena, czy sądowi temu do wydania wyroku jest niezbędne uzyskanie orzeczenia prejudycjalnego, jak i ocena znaczenia pytań, które zadaje on Trybunałowi (por. wyroki z dnia 12 kwietnia 2005 r., C - 143/03, Keller, z dnia 18 lipca 2007 r., C 119/05, Lucchini, z dnia 11 września 2008 r., C - 11/07, Eckelkamp i in., a także z dnia 14 czerwca 2012 r., C - 618/10, Banco Espanol de Credit SA, v. Joaquin Calderon Camino - szczególnie motywy 76-77).

Artykuł 6 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy nr 93/13/EWG sam w sobie nie określa kryteriów dotyczących możliwości dalszego obowiązywania umowy bez nieuczciwych warunków, lecz pozostawia ich ustalenie zgodnie z prawem Unii Europejskiej krajowemu porządkowi prawnemu (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 3 października 2019 r., C - 260/18, K. Dziubak i J. Dziubak, v. Raiffeisen Bank International AG, motyw 40). Zatem przy interpretacji orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy mieć na uwadze ten aspekt judykacyjny, co oznacza, że to zadaniem sądu krajowego jest dokonanie skonkretyzowanej kwalifikacji danego postanowienia umownego w oparciu o wskazane w wyroku sądu unijnego kryteria prawa unijnego oraz w świetle okoliczności danej sprawy; Trybunał ogranicza się w swej odpowiedzi do udzielenia sądowi pytającemu wskazówek, które ten ostatni powinien uwzględnić przy dokonywaniu oceny nieuczciwego charakteru rozpatrywanego postanowienia

umownego (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 26 kwietnia 2012 r., C -472, motyw 22).

Zasadniczego więc znaczenia nabierają wskazania Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dla sądów krajowych co do tego, jakie kryteria będą decydowały o utrzymaniu umowy po wyeliminowaniu postanowień abuzywnych. Należy uwypuklić, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wbrew stanowisku tych polskich sądów krajowych, które w swych orzeczeniach opowiadają się za nieważnością, bądź bezskutecznością całej umowy o kredyt indeksowany do waluty obcej, nie przesądził w wyroku z dnia 3 października 2019 r., C - 260/18 czy z 8 września 2022 r., C-80/21, C-81/22 i C - 82/21, że tego typu umowy ze względu na abuzywny charakter klauzuli indeksacyjnej z powodu braku określenia w takiej umowie zasad naliczania przez bank tzw. spreadu walutowego, nie mogą obowiązywać strony w pozostałej części, po wyeliminowaniu tej klauzuli. Zresztą tej kwestii Trybunał nie rozpracowywał pod kątem konstrukcji tego rodzaju kredytów, ani też nie badał tej klauzuli pod względem strukturalnym. Sąd pytający nie przedstawił bowiem Trybunałowi analizy prawnej z perspektywy polskiego porządku prawnego odnośnie do możliwości utrzymania w mocy klauzuli indeksacyjnej w zakresie, w jakim nie ma ona charakteru abuzywnego oraz możliwości usunięcia z umowy części danego postanowienia abuzywnego w związku z tym, że materia, którą normuje klauzula indeksacyjna jest podzielna. Przepis art. 385¹ § 2 k.c. (art. 6 ust. 1 dyrektywy nr 93/13/EWG) statuuje zasadę obowiązywania umowy w pozostałej części

W innych orzeczeniach Trybunał stwierdzał, że brzmienie art. 6 ust. 1 dyrektywy nr 93/13/EWG, jak i wymogi pewności prawa przy prowadzeniu działalności gospodarczej przemawiają za przyjęciem przy wykładni tego przepisu podejścia obiektywnego, w ramach którego sytuacja jednej ze stron umowy - w niniejszym przypadku konsumenta - nie może zostać uznana za decydujące kryterium rozstrzygnięcia o losie umowy, a zatem przy ocenie kwestii, czy zawierająca jeden lub więcej nieuczciwych warunków umowa może nadal obowiązywać po wyłączeniu z niej tych warunków, sąd rozpatrujący spór nie może przyjąć za podstawę rozstrzygnięcia jedynie tego, iż unieważnienie takiej umowy w całości byłoby bardziej korzystne dla konsumenta (por. wyrok Trybunału

Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 marca 2012 r., C - 453/10, Jana Perenicowa i Vladislav Perenc, v. SOS financ spol., motyw 32). Stanowisko to Trybunał potwierdził, także w najnowszym orzecznictwie, tj. w wyroku z dnia 29 kwietnia 2021 r., C - 19/20, I.W., R.W., v. Bank BPH S.A. (motyw 61 zd. ostatnie oraz pkt 1 zd. ostatnie orzeczenia), w którym wyjaśnił, że z art. 6 ust. 1 dyrektywy nr 93/13/EWG nie wynika, że stwierdzenie nieuczciwego charakteru pierwotnego warunku umownego miałoby co do zasady skutek w postaci unieważnienia umowy, jeśli zmiana tego warunku pozwala na przywrócenie równowagi między obowiązkami i prawami tych stron wynikającymi z umowy i na usunięcie wady obciążającej ten warunek.

Zatem o utrzymaniu pozostałej części umowy w mocy decyduje przede wszystkim to, czy dalsze obowiązywanie umowy jest prawnie możliwe zgodnie z zasadami prawa wewnętrznego, co oznacza, że decydujące znaczenie ma tu prawo krajowe z zastrzeżeniem dyrektywnego podejścia i niedopuszczalne jest uznanie sytuacji jednej ze stron umowy za decydujące kryterium rozstrzygające o dalszym losie umowy.

Kursy walut obcych są ustalane przez NBP zgodnie regulacjami zawartymi w uchwale nr [...] zarządu Narodowego Banku Polskiego z dnia 23 września 2002 r. w sprawie sposobu wyliczenia i ogłaszania bieżących kursów walut obcych (jedn. tekst: Dz. Urz. NBP z 2022 r., poz. 10). Jak wynika przepisów tej uchwały kurs CHF jest liczony co środę na podstawie wyliczonego kursu euro w złotych (na godz. 11) i kursu rynkowego EUR do tej waluty dostępnych w serwisach informacyjnych Thomson Reuters i Bloomberg (§ 1, § 2 pkt 1 i 2 oraz 3 w zw. z obwieszczeniem Prezesa NBP w sprawie ogłoszenie wykazu walut wymienialnych). NBP dla waluty CHF wylicza kursy kupna i sprzedaży, za złote liczone na podstawie kursu EUR w złotych i kursów rynkowych EUR, dostępnych w serwisach informacyjnych Thomson Reuters i Bloomberg, przy czym dla kursu kupna obniżonych o 1%, a dla kursów sprzedaży podwyższonych o 1% (§ 6). Powyższe 1% przy kursie kupna i sprzedaży stanowi tzw. spread stosowany przez NBP. Natomiast średnia tak ustalonego kursu kupna CHF NBP i kursu sprzedaży CHF NBP daje średni kurs CHF NBP. Takie zasady ustalania kursu walut obcych, w tym kursu CHF były stosowane więc przez NBP także przed wejściem w życie znowelizowanego art.

358 § 2 k.c. W związku z tym, że zasady ustalania kursów przez NBP, podobnie jak i banków centralnych innych krajów unii europejskiej, opierają się na danych dotyczących międzynarodowego kursu bankowego walut ogłaszanych przez powszechnie uznane międzynarodowe instytucje, nie mogą być utożsamiane z ogólnymi przepisami prawa cywilnego posługującymi się takimi przesłankami jak zasady słuszności czy ustalone zwyczaje zawarte w art. np. 56 k.c., czy w art. 354 k.c., które dyskwalifikuje Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w swoim orzecznictwie. Oczywistym jest, że ustawodawca nie może w przepisach prawa cywilnego określić urzędowo kursów walut, gdyż są to zagadnienia z zakresu międzynarodowego rynku bankowego, kształtowane przez reguły ekonomiczne nie podlegające reglamentacji (np. art. 23 ust. 3 dyrektywy 2014/17/UE wprowadził ogólne wymaganie, aby kurs waluty wymiany zastosowany do przeliczenia kredytu w walucie obcej był kursem rynkowym, mającym zastosowanie w dniu, w którym występuje się o przeliczenie, chyba że w umowie o kredyt określono inaczej; podobnie art. 28 ust. 1 i 2 dyrektywy 2008/48/WE stanowi o kursie wymiany przy przeliczeniu kwoty wyrażonej w euro na walutę krajową, stosowanym przez państwa członkowskie, które mogą zaokrąglić kwoty otrzymywane w wyniku przeliczenia, pod warunkiem że zaokrąglenie to nie będzie większe niż 10 EUR).

W świetle art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany podstawami skargi kasacyjnej (inaczej niż sąd odwoławczy, który jest związany jedynie zarzutami naruszenia prawa procesowego), a wobec tego nie bada z urzędu (poza nieważnością postępowania przed sądem drugiej instancji) naruszeń prawa procesowego i materialnego w zakresie nie objętym zarzutami kasacyjnymi. Skarżący nie podnosili kwestii związanych ze skutecznością wypowiedzenia umowy kredytowej (w toku wykonywania umowy zobowiązanie powodów było też restrukturyzowane) ani też dotyczących klauzul ryzyka walutowego.

W związku z czym brak jest podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej także na podstawie oczywistej jej zasadności, tym bardziej, że powodowie w ogóle nie wskazali na takie okoliczności, które uzasadniałyby tezę o oczywistej nieprawidłowości zaskarżonego orzeczenia. Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że

przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. Chodzi o kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przestanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Ubocznie tylko należy zwrócić uwagę, w kontekście ryzyka walutowego, że w chwili zawierania umowy (13 września 2005 r.) średni kurs NBP CHF wyniósł 2,5429 zł, zaś w chwili wypowiedzenia umowy (17 września 2015 r.) 3,8368 zł. Oznacza to, że wzrost kursu w ciągu 10 lat wyniósł ok. 50%. Natomiast na przestrzeni 2005-2015 przeciętne wynagrodzenie wzrosło z 2 380 zł do 3 899,78 zł, czyli o ponad 60%. Z kolei najniższe wynagrodzenie wzrosło z 849 zł do 1750 zł, tj. o ponad 100%. Jeśli zaś chodzi o koszt budowy 1 m² powierzchni użytkowej lokali i budynków mieszkalnych, to w analizowanym okresie wzrósł z 2388 zł do 3925 zł., czyli o ponad 60%. Nie może być więc mowy o rażącym pokrzywdzeniu pozwanych jako konsumentów.

Poza tym wzrost kursu CHF był rekompensowany częściowo przez malejące stopy procentowe ogłaszane przez Szwajcarski Bank Centralny, mające wpływ na wysokość oprocentowania kredytu wskaźnikiem LIBOR (zob. wysokość oprocentowania wskazana w ostatniej kolumnie tabeli sporządzonej przez biegłego sądowego, k. 250-253).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego oparto na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 7 i

§ 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.). Wprawdzie z dniem 1 lipca 2023 r. wszedł w życie art. 98 § 1¹ zd. 3 k.p.c., zgodnie z którym o obowiązku zapłaty odsetek od zasądzonych kosztów procesu sąd orzeka z urzędu (zob. art. 1 pkt 8 lit. a w zw. z art. 18 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. poz. 614), ale z uwagi na wydanie niniejszego postanowienia na posiedzeniu niejawnym i określone w tym przepisie (art. 98 § 1¹ zd. 2 k.p.c.) zasady co do daty początkowej naliczania tych odsetek, nie jest w tym momencie możliwe skonkretyzowanie tej daty w taki sposób, aby organ egzekucyjny mógł przymusowo wykonać orzeczenie w tym przedmiocie. Zgodnie bowiem z art. 804 § 1 k.p.c. organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. W takiej sytuacji powtórzenie formuły ustawowej „po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu...” nie spełniałoby w tym zakresie przesłanki tytułu egzekucyjnego, tj. orzeczenia sądu nadającego się do przymusowego wykonania w drodze egzekucji sądowej. Ustawodawca nie przewidział dla organu egzekucyjnego obowiązku ustalania daty doręczenia orzeczenia. Dlatego pewnym zaradczym rozwiązaniem dla zainteresowanej strony, która nie otrzyma od dłużnika zasądzonych kosztów w terminie wynikającym z powołanego przepisu, jest możliwość złożenia przez nią w terminie ustawowym przewidzianym w k.p.c. wniosku o uzupełnienie orzeczenia w tej materii i wówczas sąd orzekający o kosztach procesu będzie mógł poczynić ustalenia w kwestii daty doręczenia dłużnikowi orzeczenia zasądzającego te koszty.

E.C.

[ms]

